

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 579/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 26 czerwca 2023 roku w sprawie II K 834/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk przez dowolną ocenę materiału dowodowego i danie wiary twierdzeniom oskarżonego z postępowania sądowego, iż to nie on – w ramach przedmiotowego czynu - prowadził	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>pojazd mechaniczny.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do ustalenia sprawstwa oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie, co pozwoli zarazem uniknąć powielania tych samych rozważań i ocen.</p> <p>Analizując całość zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nałzycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd ten ustosunkował się do istotnych dowodów w sprawie, mając w polu widzenia</p>			

określone między
nimi rozbieżności i
stanowisku swemu
dał wyraz w
zasługującym na
aprobatę
uzasadnieniu.
Dlatego też
podzielając ocenę
dowodów
zaprezentowaną
przez sąd
merytoryczny, sąd
okręgowy nie widzi
zasadniczych
powodów, aby
powtarzać
okoliczności
wyprowadzone w
motywach
zaskarżonego
wyroku, co
wiązałoby się z
cytowaniem ich
obszernych
fragmentów.
Poczynione przez
sąd ustalenia
faktyczne znajdują
bowiem
odpowiednie oparcie
w zebranych w
sprawie materiale
dowodowym, który
został poddany
analizie oraz ocenie,
respektującej
wymogi art. 4 kpk,
art. 5 § 2 kpk,
art. 7 kpk, art. 410
kpk. Konfrontując
ustalenia faktyczne
z przeprowadzonymi
na rozprawie
głównej dowodami
trzeba stwierdzić, iż
dokonana przez sąd
rejonowy
rekonstrukcja
zdarzeń i

okoliczności
inkryminowanych
oskarżonemu
zdarzeń nie
wykazuje błędu
i jest zgodna
z przeprowadzonymi
dowodami, którym
sąd ten dał wiarę i się
na nich oparł.

Ma rację sąd
merytoryczny, że
kardynalnym
dowodem
inicjującymi
przedmiotową
sprawę są zeznania
świadków M. S. (1)
i S. S., którym
brak powodów, aby
zarzucić
niekonsekwencje lub
nieobiektywizm. W/
w nie mieli
jakichkolwiek
racjonalnych
powodów, ażeby
bezpodstawnie
obciążać właśnie
oskarżonego.
Zauważyli oni jadący
przed nimi
samochód, którego
nieskoordynowany
tor ruchu
wskazywał, że
prowadzi go
nietrzeźwy kierowca.
Niezwłocznie o tym
fakcie powiadomili
policję i dalej
jechali za tym
pojazdem, który
w miejscowości
S. zatrzymał się.
Wysiadł z niego
jeden mężczyzna,
który został
wskazany przez S.

S. przybyłym na interwencję policjantom. Okazał się nim oskarżony, który rzeczywiście znajdował się w stanie nietrzeźwości. Twierdzenia tych świadków są stanowcze, konsekwentne i korespondują ze sobą. Nie liczba dowodów decyduje o ich wiarygodności, ale swobodna ocena materiału dowodowego, w tym nawet tylko oparta na zeznaniach jednego świadka. Obciążające oskarżonego zeznania pochodzą od dwóch osób w stosunku do oskarżonego bezstronnych, nie zainteresowanych bezpodstawnym obciążeniem właśnie M. S. (2).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie wskazał na okoliczność, że inna osoba kierowała tym samochodem; przesłuchany w charakterze podejrzanego 20 grudnia 2022 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k 51). Na

rozprawie głównej w dniu 12 kwietnia 2023 roku zajął podobne stanowisko i dodatkowo oświadczył, iż nie prowadził tego auta. Zadeklarował złożenie wyjaśnień w innym terminie (k 76). W dniu 16 czerwca 2023 roku po odebraniu zeznań przez M. S. (1) i S. S., wyjaśnił, że przyjechał do S. na ryby z sąsiadem S. D., który kierował tym samochodem. Policjanci zatrzymali jego, jako właściciela samochodu, chociaż mówił im, że to nie on kierował autem. Kolega, który prowadził pojazd miał 16 czerwca 2023 roku przyjść z nim do sądu, ale zmarł 6 maja 2023 roku (k 81).

Nie można w niniejszej sprawie zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i ocenił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów,

stanowi przecież
uprawnienie sądu.
Kontrola
instancyjna oceny
dowodów nie
obejmuje sfery
przekonania
sędziowskiego, jaka
wiąże się z
bezpośredniością
przesłuchania,
sprowadza się
natomiast do
sprawdzenia, czy
ocena ta nie
wykazuje błędów
natury faktycznej
(niezgodności z
treścią dowodu,
pominięcia pewnych
dowodów) lub
logicznej (błędności
rozumowania i
wnioskowania) albo
czy nie jest
sprzeczna z
doświadczeniem
życiowym lub
wskazaniami
wiedzy, a takich
błędów sąd
merytoryczny
uniknął. Nie można
czynić skutecznego
zarzutu obrazy tego
przepisu, w sytuacji
gdy sąd uczynił
podstawą swoich
ustaleń wersję
zdarzeń
przestawioną przez
świadków,
pomawiających
oskarżonego, jeśli
dowód z wyjaśnień
samej oskarżonego,
które nie stanowiły
podstawy owych
ustaleń, został przez
sąd należycie

rozważony i
oceniony w sposób
przewidziany w art. 7
kpk.

Linia obrony
oskarżonego razi
absurdalnością i
dostosowywaniem
do bieżącej sytuacji
procesowej. Przez
kilka miesięcy
zatajał on
okoliczność, iż to
jego sąsiad miał
prowadzić ten
samochód, kiedy
jeszcze weryfikacja
tej okoliczności
była procesowo
możliwa; zwłaszcza
w momencie
zatrzymania mógł
odwołać się do
obecności
domniemanego
kierowcy na miejscu
zdarzenia, co
musiałoby
doprowadzić do
procesowego
sprawdzenia tej
wersji. Natomiast
wbrew swoim
interesom oskarżony
czekał z jej
ujawnieniem, aż
sąsiad zmarł i
dopiero wtedy
wykorzystał postać
zmarłego i osadził
go w wymyślonym
scenariuszu,
nastwionym na
zanegowanie jego
sprawstwa. Ta
wersja nie znajduje
odzwierciedlenie w
twierdzeniach w/
w świadków, jak

również w treści wyjaśnień oskarżonego składanych przed 16 czerwca 2023 roku.

W instancji odwoławczej oskarżony dodatkowo podjął inicjatywę dowodową: wniósł o przesłuchanie innej sąsiadki - T. S. na okoliczność, że widziała ona, jak w tym dniu wyjeżdżał z S. D. na ryby i ten kolega prowadził samochód. Dowód ten był znany oskarżonemu od początku sprawy i miał on obowiązek zgłosić go we wcześniejszych fazach procesu, zgodnie z art. 452 § 2 pkt 2 kpk, pod rygorem oddalenia go w instancji odwoławczej w razie odwołania do postępowania apelacyjnego tego rodzaju aktywności dowodowej.

Wątpliwe jest, aby T. S. po upływie roku mogła czasowo dookreślić wyjazd sąsiadów akurat na dzień przedmiotowego zdarzenia, który nie był dla niej niczym szczególnym. Ponadto była ona w stanie ewentualnie

zaobserwować, że sąsiedzi wyjechali razem z miejsca zamieszkania, co nie przeczy zeznaniom M. S. (1) i S. S., że później widzieli jak oskarżony jechał już sam.

Słusznie więc sąd I instancji odmówił wiary oskarżonemu, negującemu sprawstwo, do czego był w pełni uprawniony.

Jeśli oskarżony podejmuje aktywną obronę, przedstawiając wersję przeciwną do tezy oskarżenia, przejmuje on ciężar uwiarygodnienia, a co najmniej współmiernego uprawdopodobnienia swojej wersji, a więc wsparcia jej dowodami lub informacjami, choćby pośrednio świadczącymi o możliwości takiego przebiegu zdarzeń. Nie można powoływać się na rzekome naruszenie rozkładu ciężaru dowodu w procesie karnym (art. 5 § 1 kpk), gdy przyjęcie przez sąd I instancji wersji odmiennej od podawanej przez oskarżonego wynika po prostu z niedania wiary oskarżonemu

i obdarzenia w tym zakresie wiarygodnością innych dowodów, przeprowadzonych w sprawie, w ramach tzw. swobodnej oceny dowodów. Oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść (art. 74 § 1 kpk). Z racji tego, że chroni go domniemanie niewinności, linia obrony i stopień aktywności w tym zakresie pozostawiony jest jego wyborowi. Oskarżony nie może być przymuszany do dostarczania dowodów przeciwko sobie. Ich wykrycie i procesowe utrwalenie należy do organów ścigania i oskarżyciela. W przypadku ich złożenia, stanowią one specyficzny dowód w procesie karnym – z jednej strony bowiem pochodzą od osoby, która w zakresie zdarzenia będącego przedmiotem osądu może dysponować najszerszą wiedzą, a z drugiej strony jest bezpośrednio i osobiście zainteresowana

wynikiem procesu. Okoliczność ta sama w sobie nie przesądza o niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego. W sytuacji jednak negocjowania sprawstwa, osoba taka - z natury rzeczy - zainteresowana jest przedstawieniem siebie w korzystnym położeniu. W takim układzie procesowym, ocena pochodzących od niej depozycji procesowych, winna być dokonana z należytą ostrożnością - na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk). Wymogom tym sprostał sąd rejonowy. Taki brak dbałości oskarżonego o własne sprawy jest nie do przyjęcia i podważa całkowicie jego linię obrony. Wersja oskarżonego sprawia wrażenie nieprzemyślanej, fikcyjnej linii obrony, dla której nie wymyślił nawet

punktów stycznych z rzeczywistością, aby ją uprawdopodobnić. Sąd odwoławczy ocenił ją jako nie zasługującą na wiarę.

Apelacja kwestionuje stanowisko sądu zwłaszcza z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Argumentów sądu co do dokonanej oceny dowodów – pominąć się nie da, ponieważ jest racjonalna i zakotwiczona w zasadach doświadczenia życiowego.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak sądowi merytorycznemu podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa M. S. (2) za

przypisane mu
przestępstwo.

Aby wykazać błąd
ustaleń faktycznych
lub naruszenie
standardów
swobodnej oceny i
interpretacji
dowodów nie
wystarczy
subiektywne
przekonanie
skarżącego o
niesprawiedliwości
orzeczenia.

Konieczne jest
wykazanie, że w
zaskarżonym
wyroku poczyniono
ustalenie faktycznie
nie mające oparcia w
przeprowadzonych
dowodach, albo że
takiego ustalenia
nie dokonano, choć
z przeprowadzonych
dowodów określony
fakt jednoznacznie
wynika, bądź
wykazanie, że tok
rozumowania sądu
I instancji był
sprzeczny ze
wskazaniami
doświadczenia
życiowego, prawami
logiki czy z zasadami
wiedzy. Apelacja
takiej przekonującej
argumentacji nie
przedstawia.
Wywody apelacji nie
mogły doprowadzić
do zmiany
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienia
oskarżonego,
bowiem ocena

<p>kluczowych w sprawie dowodów nie zawiera sprzeczności, błędów logicznych, nie pozostając również w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Na tle innych dowodów osobowych, negowanie czynności sprawczych przez oskarżonego jest odosobnione, i ma charakter obronny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art.</p>		

452 § 2 kpk.
Jeśli zatem sąd
okręgowy uznałby,
że zachodzi potrzeba
poszerzenia i
weryfikacji
materiału
dowodowego, to
samodzielnie winien
ten materiał
uzupełnić, a
następnie dokonać
jego stosownej
oceny, zwłaszcza, że
w sprawie niniejszej
nie występowały
ograniczenia z art.
454 kpk do
wydania orzeczenia
reformatoryjnego. Z
uwagi na aktualne
brzmienie art. 452
§ 2 kpk oraz
treść art. 167 kpk,
regułą jest obecnie
prowadzenie
uzupełniającego
postępowania
dowodowego przed
sądem drugiej
instancji i orzekanie
reformatoryjne, zaś
uchylenie wyroku
sądu meriti w
oparciu o przesłankę
z art. 437 § 2
kpk powinno mieć
miejsce jedynie w
sytuacjach
wyjątkowych, kiedy
bez ponowienia
wszystkich
dowodów nie jest
możliwe wydanie
trafnego
rozstrzygnięcia.
Poczynione przez
sąd ustalenia
faktyczne odnośnie
przedmiotowego

czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez oskarżonego zarzutów.

Zachowane zostały jego gwarancje procesowe.

Argumenty wywiedzione w apelacji oskarżonego nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena kluczowych w sprawie dowodów.

Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych

charakteryzujących
czyny przypisane
sprawcy oraz
podmiotowych,
związanych z jego
osobą. Do uznania
zasadności
przesłanej z art. 438
pkt 4 kpk konieczne
jest wykazanie przez
skarżącego sądowi I
instancji
konkretnych
uchybień w zakresie
zasad logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego przy
ocenie znaczenia
ustalonych
okoliczności (tak
podmiotowych, jak
i przedmiotowych),
czy też w zakresie
nakazu ich
kompletnego
uwzględnienia –
mających, stosownie
do brzmienia art.
53 kk, znaczenie dla
wymiaru kary.

Charakter
przedmiotowego
czynu, dane
dotyczące osoby
sprawcy, zwłaszcza
jego uprzednia
karalność, i nie
korygowanie
swojego zachowania
w kierunku
przestrzegania
porządku prawnego,
przeciwstawiają się
łagodzeniu kary.

Oskarżony musi
zdawać sobie
sprawę, iż za każde

kolejne przestępstwo grozi mu adekwatna reakcja karna, a w realiach jego uprzedniej karalności nie może już liczyć na pobłażliwość. Adekwatna reakcja karna nie może służyć premiowaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił. Wymierzenie łagodniejszej kary prowadziłoby do bezpodstawnego i niezrozumiałego w danych realiach łagodnego traktowania sprawcy i nie osiągałoby zakładanych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. W sprawie bowiem przeważają zdecydowanie okoliczności obciążające. W tych warunkach nie tylko rodzaj kary i jej nieuchronność, a także jej wysokość ma decydujące znaczenie z punktu widzenia prewencji indywidualnej, bowiem uświadamia oskarżonemu nieopłacalność

godzenia w porządek prawny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina i sprawstwo Kara 10 miesięcy pozbawienia wolności Dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych Świadczenie pieniężne w wysokości 10000 złotych Wydatki za I instancję		

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy			
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty zaskarżonego wyroku.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Sąd odwoławczy obniżył opłatę wymierzoną oskarżonemu w punkcie 4 do kwoty 180 złotych (sąd I instancji określił jej wysokość na 300 złotych). Na podstawie art. 178 a § 4 kk sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 2. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych skazany obowiązany jest uiścić opłatę w razie skazania na karę pozbawienia wolności do 1 roku – 180 złotych. Zgodnie z art. 16. 2 tej ustawy jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie błędnie określono wysokość opłaty, orzeczenie w tym przedmiocie może wydać sąd odwoławczy.</p>	
3	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych opłaty za drugą instancję i 20</p>	

	złoty tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze (art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych, art. 636 § 1 kpk).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana